

„Tak proč jste sem tedy přišla?“ zeptal se Robert a přistoupil o další krok blíž.

„Nejspíš ze stejného důvodu jako vy.“

„A to znamená?“ nadhodil Robert.

Nechtěl, aby přestala mluvit, měl strach, že jeden z nich bude muset odejít. Přál si, aby toto setkání nikdy neskončilo, ale ještě víc toužil vidět její úsměv a uslyšet její smích, než bude muset udělat, co je správné, a odkráčet.

„Řekla bych, že pokud jde o vás,“ zamyslela se, „vaše matka nebo otec vás přesvědčili, abyste šel na ples. Soudím, že matka považovala návštěvu plesu za samozřejmost.“

„Prosím?“

Rázně přikývla. „Ano, matka, rozhodně to byla ona. Kdyby vás přemluvil otec, ukázal byste se zkrátka v sále, zatančil si s několika ženami, aby získal dojem, že si hledáte manželku, a pak byste odešel.“

Měla pravdu. „A jestli to byla moje matka? Jaký bych měl k návštěvě důvod?“

„Většina matek si přeje, aby se synové oženili z jediného důvodu, a tím jsou vnoučata. Přišel jste sem, i když jste tady vůbec nechtěl být. Vyhověl jste jí, jen aby měla radost, protože na návštěvě plesu trvala a vám na matce zřejmě velmi záleží. Místo abyste jednoduše odešel, hledal jste místo, kam byste se ukryl.“

Povytláhl obočí. „Nebo to mohlo být tak, že jsem sem přijel jejím kočárem a uvízl jsem tady až do té doby, než usoudí, že je čas odejít,“ řekl.

Pomalou si ho přeměřila zkoumavým pohledem od hlavy k patám, ale ne jako Penelope. Pohled této ženy ho neotravoval, ale spíš ponoukal, aby se napřímil a napjal svaly. Připadal si jako idiot. I tak ale přemítal, jestli je s tím, co vidí, spokojená.

„Zjevně jste bohatý muž. Mohl byste si najmout drožku a odjet. Je tady také možnost uniknout do karetního salonku nebo zkrátka odjet se známými.“

„Nebo se vytrazitit pěšky,“ dodal.

Usmála se.

„Za mě je to nejlepší možnost. Ano, mohl jste jít pěšky, pokud to ovšem nemáte domů příliš daleko.“

„Dvě míle.“

„To není zase taková dálka.“

„Ne, není.“ Pěšky chodil rád. Ve skutečnosti se chodíval projít každý večer. Dokonce i v Londýně se s oblibou vydával na procházky a neodradil ho ani městský ruch a nečisté ovzduší.

Pozorně si ji prohlížel. Měla pleť barvy světlého medu. Byla štíhlá, ale ne příliš hubená. Měla oblá řadra, ale nijak zvlášť velká, odhadoval, že tak akorát, aby se mu vešla do dlaní. Vybavoval si, jak vypadala, když stála, a soudil, že má pevné boky. A vsadil by se, že díky hodinám chůze pěkně tvarované nohy.

„A vy jste tady proto, že vaši rodiče chtějí, abyste se vdala,“ domyslel si Robert z toho mála, co o sobě prozradila, a co věděl o ženách jejího postavení.

Líbezně se usmála. Robertovi se málem zastavilo srdce. „Když jsem byla malá holka, ze všeho nejvíc jsem si přála, abych už mohla do společnosti. Připadalo mi to kouzelné, plesy, tanec, a také jsem si představovala, jak se mi budou dvořit pohlední muži,“ dodala škádlivě.

Usmál se. „O svém princovi z pohádky sní asi všechny dívky. A proč se váš sen změnil?“ zeptal se Robert a přistoupil blíž. Stál teď pouhých pár kroků od ní. Původně si myslel, že je půvabná, ale teď viděl, že její krásu nedoceníl. Stála před ním bohyně.

Unaveně vzdychla. „Anthony.“

Znervózněl. Že by ho přepadla žárlivost?

„Tak vy jste zamilovaná do Anthonyho?“

Prosím, Bože, ať řekne, že ne.

Rozesmála se. „Ne. To je můj švagr. Moje sestra se vdala z lásky. Nezajímal ji titul ani peníze. On ji učinil šťastnou a jejich láska trvá. Šťastnější pár neznám. A jejich kluci jsou úžasní.“

„A vy tohle chcete i pro sebe,“ usoudil Robert.

„Mně něco takového nejspíš nepotká,“ řekla a lhostejně pokrčila rameny. Bodlo ho u srdce. Proč jen ho tak zajímá?